

Gânduri despre închinare (3)

Îndemnuri

aus dem Französischen

© SoundWords, Online începând de la: 27.02.2023, Actualizat: 27.02.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 30.18; Isaia 1.13; 1. Cronici 29.14; Apocalipsa 4-5; 21.2.

Slujba de închinare, pe care răscumpărații Domnului o încep pe pământ nu se va încheia în cer. Cât de prețios este pentru inima Tatălui, când copiii Săi din această lume de o moralitate întunecată mărturisesc și laudă Persoana și lucrarea Fiului Său. „Iată, binecuvântați pe Domnul, toți slujitorii Domnului, care stați noaptea în casa Domnului! Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș și binecuvântați pe Domnul!” (Psalmul 134.1,2).

Credincioșilor, să avem grijă să prezentăm Domnului, la timpul stabilit, darurile Sale de jertfă, hrana Lui, jertfele de ardere-de-tot, care sunt o mireasmă plăcută Lui (Deuteronomul 28.2)!

Închinarea și cercetarea de sine

Citește Exodul 30.18; 40.7; 1. Corinteni 11.28-30.

Fără a fi un copil al lui Dumnezeu, este imposibil să te închini lui Dumnezeu în adevăr; de asemenea, nu te poți închina lui Dumnezeu în duh și în adevăr decât judecându-te pe tine însuși înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este evidențiat de semnificația ligheanului de aramă din Exodul 30 și 40, precum și de ceea ce scrie Pavel în 1. Corinteni 11.28-30.

Ligheanul de aramă

Exodul 30.18: Să faci și un lighean de aramă pentru spălat, și piciorul lui de aramă; și să-l pui între cortul întâlnirii și altar și să pui apă în el.

Exodul 40.7: Să pui ligheanul între cortul întâlnirii și altar și să pui apă în el.

În Exodul 35-40, sunt scrise gânduri prețioase despre intrarea în Locul Preasfânt pentru închinare. Cortul întâlnirii și ustensilele aferente, menționate adesea, sunt aranjate astfel încât să arate *de la Dumnezeu către om*, de la Sfânta Sfintelor spre curtea dinăuntru. Dar călătoria omului începe în curtea dinăuntru și duce la Locul Preasfânt.

Printre ustensilele care se aflau în curtea din față de la intrarea spre Sfânta Sfintelor, între altar și cort, se afla ligheanul de aramă. Acesta se afla pe drumul pe care preotul trebuia să îl parcurgă pentru a aduce jertfa; el trebuia să se spele pe mâini și pe picioare în el. Apa din lighean simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu, prin care jertfitorul se judecă pe sine în prealabil și care îl curăță de orice murdărire din partea lumii.

Jertfa lui Isus Hristos pe cruce îl curăță pe păcătosul care crede; el este „sfințit prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna” – „făcut desăvârșit pentru totdeauna” (Evrei 10.10,14). El este invitat să intre în Sfânta Sfintelor (Evrei 10.19). Dar nimic necurat nu are voie să intre acolo; dacă credinciosul s-a întinat prin gânduri, cuvinte sau fapte, el trebuie, asemenea preotului înainte de slujbă, „să-și spele mâinile și picioarele”, adică să se judece (să se pocăiască); numai atunci se poate apropia de altarul tămâiei, pentru a se închina lui Dumnezeu.

„Să se cerceteze pe sine însuși”

1. Corinteni 11.28-30: Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți au adormit.

Apostolul Pavel insistă asupra faptului că participarea la Cina Domnului trebuie luată în serios și că credinciosul este personal responsabil de practicarea acestei cercetări de sine într-un mod plăcut lui Dumnezeu.

Dacă privim la noi înșine, ne simțim nedemni să participăm la comemorarea morții Domnului. Dar nu se cuvine oare Domnului, ca cei răscumpărați de El să își amintească de moartea Sa? Dacă în viața noastră există un păcat pe care nu l-am judecat, cu siguranță riscăm să ne simțim nedemni să luăm parte la Masa Domnului. Dacă acționăm după propria noastră voință, dacă suntem preocupați în mod predominant cu noi înșine, dacă trăim în conflict cu frații noștri, atunci suntem chemați să ne privim viața în lumina divină; astfel suntem îndemnați să ne cercetăm, să ne mărturisim greșelile și să le părăsim (Proverbele 28.13). Nu trebuie să stăm departe de Masa Domnului dacă starea noastră spirituală este în ordine înaintea lui Dumnezeu.

Să-l cerem lui Dumnezeu să ne cerceteze inimile: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este la mine vreo cale a întristării și condu-mă pe calea eternă!”. (Psalmul 139.23,24). Astfel vom învăța să ne cercetăm și să ne judecăm pe noi înșine în fiecare zi; astfel vom trăi o viață de părtășie fericită cu Hristos. Laudele se vor înălța din inimile noastre în semn de mulțumire, iar în așteptarea revenirii Domnului ne putem aminti de El și putem lua parte la Cina Domnului, așa cum dorește El.

Serviciu divin adevărat sau „dar de jertfă fără valoare”?

Isaia 1.13,16: Nu mai aduceți daruri deșarte! ... Spălați-vă, curățiți-vă; depărtați răutatea faptelor voastre dinaintea ochilor Mei; încetați să mai faceți rău! Învățați-vă să faceți bine.

Citește Isaia 1.10-17; 43.14-24.

Cuvântul lui Dumnezeu îi îndeamnă pe credincioși să aducă laudă lui Dumnezeu în orice moment (Psalmul 34.2), să aducă „întotdeauna ... rodul buzelor” (Evrei 13.15), să laude Numele Domnului. Închinarea, așadar, nu trebuie adusă Domnului doar duminica, la serviciul divin. Dacă cei care se închină lui Dumnezeu o practică doar ca un ritual, pentru un moment, în cadrul închinării comune de duminică dimineața, întrerupând pentru scurt timp activitățile lor lumești, nu ar fi aceasta lipsită de valoare în ochii lui Dumnezeu? Cum ar putea ei astfel să aducă „pârğa tuturor roadelor lor în coș” (Deuteronomul 26.2)?

Să ascultăm însă cuvintele serioase, pe care Dumnezeu le-a lăsat să fie spuse prin Isaia poporului Său, pe care Dumnezeu „l-a întocmit” pentru Sine, pentru ca ei „să vestească lauda

Sa” (Isaia 43.21): „Nu Mi-ai adus mieii arderilor tale de tot, nici nu M-ai onorat cu jertfele tale” (Isaia 43.23). Au fost aduse o „mulțime de jertfe”, dar Dumnezeu nu putea să aibă plăcere de aceste „jertfe fără valoare” (Isaia 1.11,13).

Profetul Mica, contemporan cu Isaia, mărturisește: „Va avea Domnul plăcere de miile de berbeci, de zecile de mii de râuri de untdelemn?”, care erau prevăzute în Lege? Aceste jertfe au devenit o urâciune pentru Dumnezeu, deoarece deveniseră o simplă formă de evlavie! (Mica 6.7).

Să fim atenți ca jertfele noastre spirituale să nu devină o simplă îndeplinire a unor obligații. Fie ca întreaga noastră viață să fie în armonie cu prezența binecuvântată a Domnului. Să ne ferim ca imediat după serviciul divin să nu-L uităm pe Cel care intonează laudele în mijlocul alor Săi.

Închinarea și serviciul divin

1. Cronici 29.14: Totul este de la Tine și din mâna Ta primim ce Ți aducem.

Citește 2. Samuel 7; 1. Cronici 28 și 29.

Pentru ca serviciul nostru divin să fie corect [n.r.: în sensul că facem serviciul divin „cu judecată”] și rodnic, el trebuie să fie condus de Duhul Sfânt, să fie în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să fie sub autoritatea Sa. Crezând în Isus și bazându-ne pe lucrarea Sa pentru noi, săvârșită pe cruce, putem spune: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul mântuirii și voi chema Numele Domnului” (Psalmul 116.12,13). Înainte de „a da înapoi” ceva Domnului [sau: a-L răsplăti], trebuie mai întâi să „luăm” acest pahar al salvărilor; astfel, mântuirea lui Dumnezeu va străluci în sufletul nostru și cântecele noastre de mulțumire vor răsună din inima noastră. Meditând la lucrarea de mântuire împlinită de Isus, vom avea premisa potrivită pentru un serviciu divin adevărat.

În timp ce David stătea într-o casă de cedru, el putea reflecta la ceea ce Dumnezeu făcuse pentru el; astfel, el s-a gândit să construiască o casă Numelui Domnului. Natan, care a fost instruit de Domnul, i-a transmis lui David voința divină: dorința Domnului nu era ca să fie construită o casă pentru El, ci ca El să construiască o casă pentru David de atunci încolo, adică o dinastie împărătească și permanentă, în vederea împlinirii promisiunii *în Hristos*, Fiul lui Dumnezeu și Fiul lui David. Mai întâi, împăratul trebuia să privească lucrările lui Dumnezeu făcute pentru el, trecute, prezente și viitoare (2. Samuel 7).

Înainte ca David să se angajeze în construirea casei pentru Dumnezeu, i s-a permis să se bucure de această revelație divină. Gloria lui Dumnezeu trebuia mai întâi să estompeze „gloria” persoanei lui David. „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule? Și ce este casa mea, că m-ai adus până aici?”. (2. Samuel 7.18).

Acum a început să procure toate materialele pentru construirea Templului și i-a dat modelul acestuia fiului său Solomon (1. Cronici 28). În dorința inimii sale de a construi casa Domnului, el însuși a dat *din averea sa* suma de 3000 de talanți de aur (1. Cronici 29.1-5.). Luând în considerare comorile care fuseseră adunate pentru construirea Templului, el mărturisește:

„Totul este de la Tine și din mâna Ta primim ce Ți aducem.” (1. Cronici 29.14).

Scriptura ne învață prin exemple că Dumnezeu prețuiește mai mult închinarea noastră decât munca noastră. Numai după ce am contemplat ceea ce a făcut Hristos pentru noi suntem capabili să lucrăm și noi pentru El. Orice slujbă ar trebui să își aibă originea la picioarele Domnului Isus. Maria a putut să aducă uleiul prețios de ungere la momentul potrivit pentru a unge picioarele Domnului Isus, pentru că în prealabil stătuse la picioarele Sale, pentru a asculta cuvântul Său și pentru a-l cunoaște gândurile (Luca 10.39; Ioan 12.3).

Închinarea în cer

Creștinul credincios care se închină întră în cer, ca să spunem așa, prin credința în Hristos. Eliberat de sub puterea lui satan și de sub robia păcatului, el este curățat și sfințit; inima este plină de Hristos, el poate aduce laudă și închinare lui Dumnezeu.

Dar, în curând, când copiii răscumprați ai lui Dumnezeu vor fi introduși în casa Tatălui, ei vor cădea înaintea „Mielului care a fost înjunghiat”; atunci ei vor fi împărați și preoți în desăvârșire (Apocalipsa 5.10,12).

Adorarea Creatorului și a Răscumprătorului

Apocalipsa 4.11: Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!

Apocalipsa 5.9,10: Și ei cântau o cântare nouă, spunând: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea-le, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumprat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!”

Citește Apocalipsa 4 și 5.

În capitolele 4 și 5 din Apocalipsa putem vedea modalitățile în care cei răscumprați se vor închina în ceruri; este ceva ce putem exersa aici, pe pământ, în mică măsură, în avans.

În capitolul 4 este vorba despre închinarea adusă Creatorului: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești gloria și onoarea și puterea, pentru că Tu ești Acela care ai creat toate și datorită voii Tale ele erau și au fost create!” (Apocalipsa 4.11). Aici nu este vorba despre rugăciune și cerere, ci despre oferirea de laude și mulțumiri pentru cine este Dumnezeu și pentru ceea ce a făcut El.

În capitolul 5, tema închinării este mântuirea. Cei douăzeci și patru de bătrâni, care simbolizează pe cei răscumprați, cad cu fața la pământ înaintea Mielului. Ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea-le, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumprat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!”.

(Apocalipsa 5.9,10).

Nu sunt oare aceste scene cerești o aluzie la Adunarea strânsă în jurul Domnului la slujba de aducere aminte, pe care El ne-a lăsat-o? Aici putem primi o pregustare a bucuriei veșnice în gloria viitoare. Despărțiți de lume, adunați în jurul Mielului înjunghiat, uniți pentru veșnicie sub un singur Duh, vom spune: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5,6).

„O mireasă împodobită pentru soțul ei”

Matei 22.2: Împărăția cerurilor se aseamnă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său.

Apocalipsa 21.2: Am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.

Dacă putem să ne închinăm lui Dumnezeu, glorificând harul Său minunat, pe care ni l-a acordat nouă, păcătoșilor, atunci ar trebui să slăvim în mod deosebit Persoana și lucrarea lui Isus Hristos, Cel care a dobândit o mireasă pentru veșnicie. Dumnezeu a pregătit o „nuntă pentru Fiul Său” (Matei 22.2). Încă de la început, Dumnezeu Și-a dezvăluit gândurile: „Nu este bine ca omul să fie singur”. „Somnul adânc” al primului Adam este o imagine a morții pe care Hristos a suferit-o pentru a dobândi mireasa, pe care Dumnezeu a destinat-o pentru El (Geneza 18.23). „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). Pentru a primi această mireasă, El a trebuit să vină pe pământ, să moară pe cruce, să fie înviat și glorificat în ceruri!

Poate că ne putem imagina cum va fi în jurul tronului din cer, când se va cânta cântarea nouă, despre cine este Hristos („Vrednic ești”) și despre ceea ce a făcut („Tu ai fost înjunghiat ... Tu ai răscumpărat ... Tu i-ai făcut împărați și preoți”; Apocalipsa 5.9,10). Toată gloria, cu care va fi împodobită Biserica (Adunarea), și toată frumusețea ei strălucitoare sunt exclusiv rezultatul a ceea ce a făcut Hristos pentru ea și în ea. Planul divin se va împlini atunci în mod desăvârșit; Dumnezeu „va tăcea [sau: se va odihni] în dragostea Sa” (Țefania 3.17).

*Ca să Te înălțăm pe Tine, Fiul Tatălui,
Imnul cerului și al pământului
Se va înălța în sanctuar
În vecii vecilor.*

*Fața Ta va străluci peste noi,
În inimile noastre, pline de harul Tău,
Tu singur vei avea tot locul
În vecii vecilor.*

*Despre suferințele Tale ispășitoare,
Despre victoria Ta nemuritoare
Răscumpărării Tăi vor istorisi*

În vecii vecilor.

*Și Biserica, la fel ca și Capul ei,
Martoră a gloriei Tale admirabile,
Va cânta despre harul Tău adorabil*

În vecii vecilor.¹

Tradus de la: [Gedanken über Anbetung \(3\)](#)

Titlu original: „Pensées sur l'adoration (3)”

Cu permisiunea: <http://www.bible-notes.org>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Titlul original în limba franceză: „Pour t'exalter, ô Fils du Père” (Henri Rossiers). Cântarea nr. 169 din *Hymnes et Cantiques*. Sursa: <https://cantiques.yapper.fr>.